

“Si volem un món en pau, hem d'oposar-nos als senyors de la guerra amb tota la nostra força”

Description

Dins la dinàmica de la violència, existeixen diferents nivells. I en aquest sentit, el grau de brutalitat del que està passant a [Israel i Gaza](#), on durant el darrer mes i mig han mort uns 13.000 palestins i uns 1.200 israelians, supera totes les expectatives imaginables. Així ho creu **Antoni Soler Ricart**, activista per la pau i la noviolència que, des de la dècada de 1970, s'ha dedicat intensament a promoure la cultura de pau des de diversos moviments i entitats, entre elles, [FundiPau](#), que va ajudar a crear l'any 1983 i va presidir entre 2016 i 2021. Coautor d'*Educació per la pau. Geografia dels conflictes* (Claret), autor d'*Això és Cultura de pau* (Mediterrània) i membre del [Grup de Noviolència Cristiana de Cristianisme i Justícia](#), Soler reconeix que **es troben a faltar veus que diguin “prou” i que exigeixin posar fi a la bogeria de la guerra**. “Veus, n'hi ha, però en calen moltes més”, assegura, convençut que una protesta pacífica intensa pot acabar empenyent els nostres governs a “exercir pressions serioses per rebaixar el conflicte i cercar camins de pau”.

Israel ha aprovat un alto el foc temporal de 4 dies a canvi de l'alliberament de 50 ostatges israelians (dones i nens) i 150 presos (dones i menors) palestins. Qatar ha confirmat que la mesura entrarà en vigor “en les pròximes 24 hores”. Quina valoració en fa?

Tot el que sigui millorar les condicions de vida de la gent sempre és positiu, però el que caldria realment és un alto el foc definitiu que permetés iniciar seriosament negociacions per trobar una situació de futur estable. En qualsevol cas, és millor això que res, i aquest breu parèntesi de les hostilitats permetrà que entri un mínim d'ajuda humanitària que necessita de manera urgent la població. Per tant, dintre de la inhumanitat absoluta i sense límits, aquesta treva és una espurna d'humanitat.

Quina creu que és la intenció d'Israel amb els bombardejos massius sobre Gaza, que han provocat tantes baixes de civils innocents en molt pocs dies? Aquest procediment, és nou en aquest conflicte?

La crueltat amb què ha actuat Israel durant els darrers dies, assetjant la població per forçar-la a desplaçar-se, és potser una mica sorprenent en el sentit que no s'havia manifestat altres vegades

d'una manera tan crua. En qualsevol cas, la tàctica d'arrasar les ciutats ve de molt abans: ho vam veure amb la ciutat de Guernica, durant la Segona Guerra Mundial, que en aquest sentit va assolir la seva màxima expressió amb les bombes atòmiques llançades sobre Hiroshima i Nagasaki l'any 1945. També ho hem vist en guerres posteriors, com la de Txetxènia, la de Síria, la d'Ucraïna... És una tàctica assumida que permet destruir-ho tot i evitar així el cos a cos a les ciutats. El més terrible és que la missió dels exèrcits és fer tant mal com sigui possible perquè l'altre es replegui, i aleshores tot s'hi val. Llavors, es preparen instruments letals perquè això sigui possible, i això és el que és criminal.

Ha dit en alguna entrevista que falten veus que diguin “Prou”. El papa Francesc ho ha fet de manera reiterada i amb èmfasi, amb Ucraïna, Myanmar, Sudan, Israel i tants altres conflictes. Però, malgrat tot, sembla que no se l'ha tingut en compte.

El papa Francesc, en el tema de la pau i la noviolència ha sigut més explícit i directe que qualsevol altre pontífex anterior, tot i que des de Joan XXIII la postura de tots ells ha sigut molt clara en aquest sentit. Aquestes crides i intervencions directes de Francesc mostren un compromís i un dolor personal pel patiment de les persones d'una gran sensibilitat. Em sembla que això és esperançador, tot i que, malauradament, la força diplomàtica del Vaticà és limitada, malgrat que sempre hi ha feina que es fa per sota i que no acabem de conèixer i que a vegades hi ha resultats que no sabem a qui s'han d'atribuir.

Però està clar que el posicionament del papa en aquesta línia és un senyal d'esperança. Recordo una [pregària seva amb motiu del conflicte d'Ucraïna](#) en què instava Déu aturar la mà de Caín, però al final també li demana que el salvi i el transformi. Això és bonic, perquè estem en un món en què sembla que compartir el dolor de les víctimes és odiar el botxí; però el primer que hem de fer és eliminar l'odi, que és destructiu per tothom. Per tant, hem de saber denunciar la injustícia salvant l'injust i denunciar les agressions salvant l'agressor. Aquesta és una de les lliçons més grans de la noviolència: hem d'aprendre a no llençar-nos al coll de qui està fent barbaritats, ja que així ens exposem també al perill de cometre barbaritats i contribuir a encadenar venjança sobre venjança, que és el que està passant.

“ESTEM EN UN MÓN EN QUÈ SEMBLA QUE COMPARTIR DEL DOLOR DE LES VÍCTIMES ÉS ODIAR EL BOTXÍ, PERÒ EL PRIMER QUE ENS CAL ÉS ELIMINAR L'ODI”

Les manifestacions pacífiques de la ciutadania que estem veient arreu del món per demanar l'alto el foc a Gaza, serveixen d'alguna cosa? Algú ha dit recentment que aquestes coses no impressionen els Estats.

Les manifestacions sempre tenen algun efecte i un exemple clar van ser les que es van organitzar a tot al món l'any 2003 abans de la invasió de l'Iraq per part dels Estats Units, que sí que van servir d'alguna cosa. A Espanya, concretament, les mobilitzacions va ser l'inici de la pèrdua del govern per part del Partit Popular. Això va suposar que el partit, aleshores liderat per Aznar, pagués un preu molt alt per haver pres una decisió —donar suport a la invasió— que anava en contra del desig manifestat per la ciutadania. I als EUA, si bé no s'ha reconegut oficialment, totes aquelles manifestacions van influir en l'opinió cada cop més generalitzada que allò va ser un error i un fracàs. En conseqüència, no ens hem de desanimar, ja que alguna cosa queda quan la gent es mobilitza amb força.

En qualsevol cas, ni amb la guerra d'Ucraïna ni amb l'actual de Terra Santa, hi ha hagut un grau de mobilització ciutadana tan gran com el que va haver-hi amb la guerra de l'Iraq, quan van sortir milions de persones a manifestar-se.

És cert que la societat actual hi ha un ambient de desmotivació, la gent està espantada, desmobilitzada, i això fa més difícil donar la resposta que hauríem de donar com a ciutadania a tantes bestieses. De totes maneres, l'autèntic problema és que les guerres, si es fan, és perquè hi ha algú interessat a fer-les, i algú que hi posa tot l'interès i l'esforç econòmic per tirar-les endavant. I sabem que quan la guerra està en marxa és molt difícil aturar-la, perquè enmig del fragor de la batalla, no estan disposats a aturar-se sinó que volen continuar amb la barbàrie i complir tots els seus objectius. Per tant, no tenim més remei, si volem fer alguna cosa, que desmarcar-nos i oposar-nos als senyors de la guerra amb tota la nostra força.

Com ho podem fer?

No tenim més força que la força de la gent i de l'opinió pública, i aquí és on hem de treballar. Cal exercir tanta pressió com sigui possible sobre els nostres governs no només perquè no alimentin ni donin cobertura a les guerres sinó perquè es posin al capdavant en la recerca de solucions i plans de pau. En lloc de tenir respostes tèbies com la que porta a justificar el "dret a la defensa", esclavitzats per interessos que no són els nostres i fent un seguidisme vergonyós, els governs han de mostrar tota la determinació per aïllar els Estats que promouen aquests tipus de barbaritats.

"EN LLOC DE TENIR RESPOSTES TÈBIES COM LA QUE PORTA A JUSTIFICAR EL 'DRET A LA DEFENSA', ESCLAVITZATS PER INTERESSOS QUE NO SÓN ELS NOSTRES I FENT SEGUIDISME VERGONYÓS, ELS GOVERNS HAN DE MOSTRAR TOTA LA DETERMINACIÓ PER AÏLLAR ELS ESTATS QUE PROMOUEN LES GUERRES"

Quina és la millor manera d'exercir pressió sobre els governants perquè actuïn així?

Doncs a partir de manifestacions, boicots, manifestos, cartes als partits polítics, articles en diaris i aparicions en altres mitjans de comunicació, accions no violentes... tot allò que ens pugui revelar la nostra imaginació. La qüestió és deixar ben clar que no donem suport a les guerres, que es fa en contra de la nostra voluntat i que la nostra pressió pot tenir un preu polític pels governs.

Vostè s'ha mantingut constant en el treball per la pau durant més de quatre dècades. Com està la nostra societat, quant a cultura de pau?

La cultura de pau s'ha debilitat en les nostres societats durant els darrers anys. La gent no es mobilitza davant d'aquestes barbàries de la mateixa manera que ho fa amb altres objectius polítics. Hem de fer créixer aquesta cultura de pau perquè com a societat se'ns faci insuportable la guerra i la seva preparació. Perquè si continuem acceptant la preparació de màquines potentíssimes de mort i destrucció, com són els exèrcits i l'armament, estarem condemnats, tard o d'hora, a fer-los servir.

Durant les primeres setmanes de la guerra el patriarca Ilatí de Jerusalem i el papa Francesc van convocar jornades de dejuni i pregària per la pau. En quina mesura creu vostè que pot ajudar la pregària en aquest context?

Crec fermament en la pregària. En primer lloc, com a petició a Déu perquè aturi aquestes desgràcies i consoli les víctimes d'aquests fets tan horrorosos. I, en segon lloc, com a camí de transformació personal; hem de prendre força i convicció interior per fer front a aquesta tendència al mal, per eliminar qualsevol sentiment d'odi a dins nostre, fins i tot el possible odi que podem sentir cap als responsables de tot el patiment humà que estem veient al nostre voltant. L'odi és la més destructiva de les emocions humanes. Finalment, crec en la pregària per fer present la llum, la pau i l'amor de Déu. Fer-nos transparents i instruments d'aquesta pau en el món és una cosa per la qual ens hem d'implicar personalment i de manera constant.

Category

1. Drets humans

Tags

1. Antoni Soler
2. Gaza
3. guerres
4. Israel
5. noviolència cristiana
6. pau
7. Ucraïna

Date Created

22 de novembre de 2023

Author

jordi-pacheco